

Molt estimat Mn. Lluís, administrador diocesà. Molt estimat bisbe Carles, bisbe emèrit de Girona. Molt estimat degà del Capítol. Molt estimats preveres i diaques. Molt estimats religiosos i religioses, consagrats i consagrades. També saludem i felicitem —encara que no tots puguin estar presents aquesta tarda aquí a la Catedral—, d'una banda, els qui enguany celebren el vint-i-cinquè aniversari de l'ordenació presbiteral: Mn. Jordi Reixach i Mn. Ferran Jarabo; i, també, d'altra banda, els qui celebren les noces d'or de l'ordenació presbiteral: Mn. Cosme Badia, Mn. Joan Güell i Mn. Lluís Suñer. En aquest últim grup també hi havia Mn. Pere Gubau, que ens va deixar fa uns anys. Per això, en aquesta missa crismal, en el record agraït al ministeri episcopal de l'estimat bisbe Francesc, afegim-hi també el record i la pregària sincera per Mn. Pere i per tot el seu abnegat servei ministerial. Saludem, igualment, tot el Poble sant de Déu. I, també, l'estimat Cor de la Catedral.

Amics i amigues,

Qui ho havia de dir? Ara fa dos anys, en la meva primera missa crismal a Tarragona —allà es fa el dilluns sant al matí amb missa, conferència i dinar—, hi havia convidat el bisbe Francesc perquè ens fes una ponència sobre la seva experiència personal en el Concili Provincial Tarraconense de 1995, amb motiu del seu vint-i-cinquè aniversari. No va poder ser així a causa de la pandèmia, i vaig haver de celebrar la missa crismal a porta tancada i tan sols amb set persones, entre preveres i laics. L'any passat ho vam celebrar amb restriccions, donades les limitacions sanitàries. I enguany m'he trobat amb el fet de celebrar aquesta missa crismal dues vegades, ahir a Tarragona i avui aquí a Girona, però sense el bisbe Francesc. Una vegada més, les previsions són unes i els camins que Déu ens fressa són uns altres. És ell qui guia i porta el timó de l'Església, i no nosaltres.

Anem a la Paraula de Déu que se'ns ha proclamat. L'Evangeli de sant Lluç atribuïa, aplicat a Jesús, el passatge d'Isaïes proclamat: «L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, perquè ell m'ha ungit. M'ha enviat a portar la bona nova als pobres, a proclamar als captius la llibertat i als cecs el retorn de la llum, a posar en llibertat els oprimits, a proclamar l'any de gràcia del Senyor».

Aquest és el programa de Jesús, curull de l'Esperit del Senyor. I aquest ha de ser el nostre programa com a consagrats, consagrades i ministres de l'Església.

Ara bé, en aquesta missa crismal, em voldria fixar sobretot en el seu to marcadament positiu. En la vida i l'obra dels grans sants missioners també hi trobem el mateix to positiu i engrescador davant la tasca a la qual l'Esperit del Senyor els envia, tot i els perills.

«Voldríem que la Paraula i l'Esperit de Déu poguessin actuar amb tota la seva força» —afirmava el Concili Provincial Tarraconense en la resolució primera—, per tal de poder «esdevenir encomanadors de la bona notícia [de Jesús] als homes i dones amb els quals la vida ens fa trobadissos» (CPT 1). El Concili Tarraconense, com ho va fer el Concili Vaticà II, manté sempre un to positiu i elevat davant dels reptes inherents de la proposta cristiana.

En la mateixa línia «positiva» voldria esmentar un epitafi del segle II, descobert a Hieròpolis, que conté el testament espiritual d'un bisbe que hi resumeix la seva experiència de fe. Diu així: «Jo, de nom Alberci, [soc] deixeble del pastor cast amb ulls grans que pastura ramats d'ovelles per muntanyes i planes... Ell em va ensenyar les Escriptures dignes de fe; em va enviar a Roma per contemplar el palau i veure una reina amb túniques i sabates d'or; vaig veure allà un poble amb un segell brillant. També vaig visitar la plana de Síria i totes les seves ciutats... A tot arreu vaig trobar germans..., tenia Pau amb mi, i la Fe em va guiar a tot arreu i em va donar de menjar un Peix molt gran i pur, que la casta Verge va concebre i que [la Fe] sol donar de menjar cada dia als seus fidels amics, tenint un excel·lent vi que fa per donar juntament amb el pa».¹ Als ulls d'Alberci, Roma no és tant la capital de l'Imperi, sinó el «palau» d'un altre regne, que és el centre espiritual de l'Església.

El que crida l'atenció en aquest testament és la frescor i l'entusiasme amb què contempla la realitat, tot i el perill de la persecució; amb una nova mirada sobre el món del seu temps, i que la fe li fa llegir amb uns ulls engrescadors.

Des d'una òptica merament humana, l'escrit esdevé audaç i, en certa manera, arrogant. Però aquesta audàcia i arrogància es troben fonamentades en la fe, en la convicció que Déu, revelat en Crist, ha disposat així les coses, i que a l'Església no som res «en» el món; però ho som tot «per al» món, per la gràcia de Déu.

Molt estimats i estimades: la situació de l'Església d'avui no deixa de tenir moltes semblances amb la dels primers cristians. De nou, els qui ens esforcem per viure de forma coherent la nostra fe som «un petit ramat» —com ja afirmava el Vaticà II (*LG* 9), dispers enmig d'una societat que programa la seva vida al

¹. Passatge transcrit per Raniero CANTALAMESSA, «Predicacions al Vaticà» (10-XII-2021): *DdE* 1128 (2022) 104.

marge de l'Església. Però els cristians no podem resignar-nos a acceptar una consciència de marginació.

A vegades, és preocupant com es manifesta en nosaltres la consciència del que som, i donem la impressió que ens resignem a ser com un apèndix del món, és a dir, quelcom que pot extirpar-se sense conseqüències. Sociològicament i políticament marginats, acceptem també una consciència de marginació. A vegades, actuem com si ens manqués la convicció que hem de ser «l'ànima del món», tal com indica la Constitució Conciliar sobre l'Església (LG 38) citant la *Carta a Diognet*,² un altre gran text del segle II. Perquè, tot i ser en aquest món un «petit ramat» també esdevenim «el germen fermíssim d'unitat, d'esperança i de salvació per a tota la humanitat» (LG 9).

El compromís cristià implica un veritable compromís del pensament, és a dir, la intel·ligència penetrada per la fe, que ha de saber fer descobrir la forma més idònia d'evangelitzar. Sant Ignasi d'Antioquia va escriure en la carta als Romans que, «quan el cristianisme és odiat pel món, no necessita paraules persuasives, sinó grandesa d'ànima».³ I té raó. Però quan en el lloc de l'odi el que domina és la indiferència, aleshores el que el cristianisme necessita són les dues coses: la grandesa d'ànima i paraules persuasives... En aquest punt, falta un laboriós exercici de la intel·ligència.

El missatge de l'Evangelí és el nostre tresor i és sempre pertinent, però els missatgers, és a dir, nosaltres, apareixem a vegades en vestits dels temps passats, amb llenguatge poc entenedor, o amb formes poc convincents, i a voltes també —en uns pocs casos extrems— com a anti-signes del que som i prediquem. Precisament, el missatge de l'Evangelí és d'una frescor excepcional per aquests nostres moments de crisi i de xoc, en una situació post-pandèmica, en un temps de greu purificació interna per a la nostra Església i, tot plegat, embolcallat en aquestes últimes setmanes d'una confrontació bèl·lica a Ucraïna que ens afecta a tots. Però, de quina forma podem comunicar aquest missatge? Què hem de fer en aquests moments de la força inèdita del canvi de civilització? Com podem transparentar en el nostre avui la bellesa i el tresor de l'Església, que no és altre que el Regne proclamat per Jesús? Aquestes són les preguntes i aquest és el sentit i l'abast del Sínode al que ens ha convocat el papa Francesc.

Cada vegada més hem de comprendre com aquest tresor, que cadascun de nosaltres i també eclesialment portem «en gerres de terrissa» (2 Co 4,7), tan sols

² *Carta a Diognet*, c. VI, núms. 1-2.7.10: SChr 33, 65-67 = «Discurs a Diognet» en *Apologetes del segle II* (Clàssics del Cristianisme, 41), Barcelona: Proa 1993, 254.

³ Sant Ignasi d'Antioquia, *Ad Rom.*, III, 3: «Pares Apostòlics» (Clàssics del Cristianisme, 81), Barcelona: Proa 2000, 153.

el podem comunicar si el vivim en la quotidianitat de l'escolta atenta del batec de l'Esperit en el dia a dia de la nostra Església. Aquest tresor tan sols el podem comunicar en la quotidianitat de Natzaret, en la quotidianitat i en l'entrega generosa de cada un de nosaltres. És a Natzaret on es troba l'Evangelí d'avui; és a Natzaret —enmig del seu poble— on Jesús pot dir: «L'Esperit del Senyor reposa damunt meu perquè ell m'ha enviat a proclamar la bona nova als pobres». Tornar a Natzaret. Fa quaranta-cinc anys, un altre bisbe estimat d'aquesta Església gironina, el bisbe Jaume Camprodon, ja deia profèticament que la nostra Església havia de saber «tornar a Natzaret». I afegia: «És una etapa de la vida de Jesús que li cal reviure. Tornar a Natzaret no vol dir amagar-se. Jesús, a Natzaret, no s'amaga pas. Hi viu com qualsevol altre natzarè. Cert que no hi ha les manifestacions extraordinàries de la divinitat. Comparteix la vida del poble, animat d'una vida nova i d'uns horitzons més amplis. Situada a Natzaret, l'Església es rejuvenirà, aprendrà a ser del poble i podrà animar-lo a treballar amb una nova esperança».⁴ I si, del bisbe Camprodon, passem al beat Carles de Foucauld, que serà canonitzat pel papa Francesc el proper 15 de maig, hi trobem escrit: «Què és l'espiritualitat de Natzaret?» I respon: «Natzaret és humilitat, Natzaret és també silenci. Natzaret és també pregària. Què és també Natzaret? Natzaret és treball. En fi, Natzaret és principalment un lloc d'obediència».⁵

En aquest retorn a Natzaret —i, en aquest punt em dirigeixo especialment a vosaltres, estimats preveres i diaques—, per mantenir el to optimista del cristianisme dels primers segles, és necessari no descurar dues vinculacions constitutives de la nostra identitat, com ens recorda el papa Francesc en la seva Carta als preveres de fa gairebé tres anys: «La primera, amb Jesús. Cada vegada que ens desvinculem de Jesús o descurem la relació amb Ell, a poc a poc el nostre lliurament es va assecant i els nostres llums es queden sense l'oli capaç d'il·luminar la vida (cf. Mt 25,1-13)».⁶ En aquest sentit, i seguint amb paraules del papa Francesc, «vull encoratjar-vos a no descurar l'acompanyament espiritual, tenint algun germà amb qui parlar, confrontar, discutir i discernir en plena confiança i transparència el propi camí; un germà savi amb qui fer l'experiència de saber-vos deixebles. Busqueu-lo, trobeu-lo i gaudiu de l'alegria de deixar-se cuidar, acompanyar i aconsellar. És una ajuda insubstituïble per poder viure el ministeri fent la voluntat del Pare (cf. He 10,9) i deixar bategar el cor amb “els mateixos sentiments de Crist” (Flp 2,5)».⁷

⁴ Jaume CAMPRDON, «Tornar a Natzaret», *Full Parroquial* [Diòcesi de Girona] 2550 (5-IX-1976), pàg. 1.

⁵ Charles de FOUCAULD, *Viajero en la noche. Notas de espiritualidad*, Madrid: Ciudad Nueva 1994, 29ss. (Notes d'espiritualitat escrites a Terra Santa entre 1897-1900).

⁶ Francesc, «Carta als sacerdots en el 160 aniversari de la mort del rector d'Ars»: *DdE* 1104 (2019) 521.

⁷ *Ibid.*

L'altra vinculació constitutiva, segons el papa Francesc, és créixer i alimentar el vincle amb el poble. Afirmar el Papa: «No us aïlleu de la vostra gent i dels presbiteris o comunitats. I encara menys no us enclaustreu en grups tancats i elitistes. Això, en el fons, asfixia i enverina l'esperit. Un ministre coratjós és un ministre sempre en sortida; i “estar en sortida” ens porta a caminar “a vegades davant, a vegades al mig i a vegades darrere”: davant, per guiar a la comunitat; al mig, per millor comprendre-la, encoratjar-la i sostenir-la; darrere, per mantenir-la unida i que ningú es quedi massa enrere... i també per una altra raó: perquè el poble té “olfacte”. Té olfacte a trobar noves sendes per al camí, té el “*sensus fidei*” [cf. LG 12]. Hi ha quelcom més bonic que això?». ⁸ Precisament, aquest «*sensus fidei*» és el que hem d'anar entrellucant en el treball de comunió que se'ns està demanant en tot aquest temps de Sínode.

Adoneu-vos com, contemplant la vida de Jesús, podem entendre aquest doble element amb l'ànim necessari per recobrar el coratge davant els neguits i les dificultats d'aquests temps complexos i canviants. Coratge, per tant! Coratge! El meu desig és que els vostres «cors siguin confortats» i encoratjats, trobem escrit a la Carta de Pau als Colossencs (cf. 2,2). És el que humilment avui us dic i desitjo per a tots vosaltres. L'Esperit del Senyor ens acompanya.

Amb aquest coratge, reconfortats per l'Esperit del Senyor, que ens fa mantenir un to positiu i engrescador davant la gran tasca que tenim encomanada, units íntimament tant a ell com amb el nostre poble, podrem també, il·lusionadament i en la pregària, esperar el nou bisbe per a aquesta estimada Església de Girona. «Us encoratjo a ser forts i esperançats en el futur», us deia Mn. Lluís Suñer en convocar-vos per a aquesta missa crismal. «L'Esperit de Déu treballa». ⁹ I no patiu, no esteu sols, esteu units a la pregària i en la pregària de tota l'Església i, d'una manera particular —si m'ho permeteu també que us ho digui— a la pregària i en la pregària de l'Església que pelegrina a Tarragona.

Continuem ara la celebració. I, amb l'esperit de tot el que hem meditat, beneïrem i consagrarem els Sants Olis, i renovarem també les nostres promeses sacerdotals.

Mons. Joan Planellas i Barnosell
Arquebisbe de Tarragona

⁸. *Ibíd.*, 522.

⁹. Lluís SUÑER, Administrador diocesà, *Carta als preveres i diaques convocant-los a la missa del crisma* (5-IV-2022).